

het ingedeukte, lage voorhoofd, weerszijden den rooden haakneus, stonden ernstig en vroolijk de vurige, bruine oogen.

Een warm applaus klapperde op uit het volk, om hem te loonen, den bultenaar, die zich zijn mismaaktheid niet had geschaamd, en mee was opgetrokken naar het groote doel!

„Bravo!” riep Renato, voor hij 't wist.

Silvio, werktuigelijk nog na-klappend in zijn kleine handen, keek vragend naar hem om....

En aldoor stapten, twee aan twee, de zwarthemden voorbij; en het trotsche Palazzo Vecchio hief achter hun jeugdige voortvarendheid zijn grauwe, eeuwenoude steilte.

Een nieuwe „gagliardetto”! De „Desperata”! En, wat nieuws, dat Renato nog niet gezien had: zij droegen lage, groen-ijzeren helmen! Wat stond dat kranig bij het weerloos en toch zoo mannelijk harnas van het glanzende, zwarte hemd! Een bekend gezicht: Kijk, daar was Olivetti....

„Grootvader!” riep Silvio weer, en zoo hard ditmaal, dat de menschen allen den kant van het jongetje uitkeken: „daar komt meneer Gian Carlo!”

En waarlijk, hij was het! Hij had Renato al gezien! Die voelde zelf, hoe zijn oogen den jongen man verheugd tegemoet gloeiden. En Gian Carlo, de anders zwaarmoedig vaak kijkende, — zijn kaken blaakten en zijn oogen blonken uit de schaduw van zijn groenen helm, waarvan de stormband martiaal zijn mooi gelaat omspande. Hij lachte naar Renato heen en strekte hoog den arm tot het Romeisch saluut. Dan wuifde hij nog achterom naar den verrukt-zwijgenden Silvio.

Maar Renato's trekken waren plotseling versomberd. Hij had aan den fieren Sandrino gedacht, den jongen martelaar, die de zegepraal van de hem heilige zaak niet had mogen beleven....

Geen einde was er aan den stoet. Al maar twee aan twee, zingende nu, trokken ze langs.

„Jeugd! Jeugd! Lente van Schoonheid!”

Doch voor den armen Sandrino was de Lente voor altijd gedooft....

Dien avond, na zijn sober maal, zat Renato aan zijn eetkamerraam en zag naar buiten over de gloed-doorschenen en vonkelende nacht-stad. Dan merkte hij, dat het felle peertje boven de tafel hem hinderde. Al was het achter zijn hoofd, het legde beslag op hem. Hij wenschte geen gezelschap, en ging het uitdraaien. En op den tast door de duistere kamer teruggekeerd, zette hij zich opnieuw aan het vaagverlichte venster.

Hij had behoefte aan deze eenzaamheid; hij wist zelf niet waarom. Was het alleen een begeerte naar rust, na al de warrelende indrukken